

V svet narodnih plesov so popeljali člani folklorne skupine Hoje.

Ob kulturnem prazniku

Tudi letos je občinska zveza kulturnih organizacij v sodelovanju s kulturnimi društvi pripravila praznovanje slovenskega kulturnega praznika. 8. februar je bil hkrati Dan knjižničarjev naše občine, ki so svoje enkratne dosežke prenesli preko meja svojega kraja, o čemer pričajo priznanja – Trubarjeve plakete za Tončko Grat, Angelco Puh in Borisa Makovca.

Po uvodnih besedah predsednika sveta za kulturo pri OK SZDL Ljubljana Vič-Rudnik Sergeja Vošnjaka, je stekel pester

Sergej Vošnjak

in prisrčen program ljubiteljske kulture, ki prav v tem letu praznuje XX. obletnico prvega skupnega nastopa.

Pravzaprav bi bilo nemogoče izdvojiti katerega koli izvajalca v tem enournem programu. S tem kratkim zapisom, kdo se je občinstvu v veliki sejni dvorani predstavil, se bomo lahko le skromno oddolžili vsem, ki so z nastopom razodeli uspehe svojega nadvse prizadevnega snovanja v svetu kulture in neprešteti ur časa, ki so

ga tej umetnosti darovali.

Pevci moškega komornega zbora iz Brezovice so nas zopet razveselili z ubrano slovensko pesmijo, člani folklorne skupine Hoja, ki deluje v sklopu KUD Polhov Gradec so se zavrteli v ljudskih plesih, gledali smo film mlade Andreje Balon iz bičevske šole o ritmu in stiskah sodobnega okolja z naslovom Krog, Tri miške, lutke, pa je bila kratka a doživeta predstava mladih lutkarjev iz Brezovice, Pot v svobodo

so zaplesale članice baletne skupine, ki pod vodstvom Ivica Knaus deluje v okviru KUD France Prešeren iz Trnovega, nastopili so tudi mladi bobnarji iz Glasbene šole, predstavila nam je svoje tridesetletno delo v nekaj besedah režiserka Tončka Melikova iz Barja, članica KUD Žažar Karlica Malovrhova je recitala Prešernovo Nezakonsko mati, program pa je povezoval s Prešernovo poezijo Matko Zdešar iz Horjula.

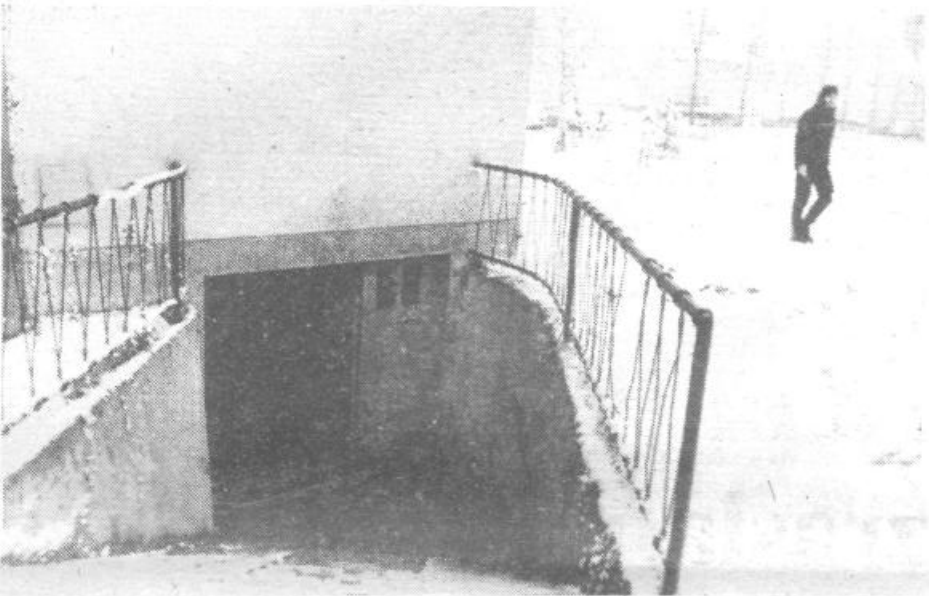
DISCO JA ALI NE

Mladim pokazati pot

O naših discih se zadnje čase veliko govori. Ko pravim o naših, mislim na viške disce. Disci v Horjulu, Notranjih Goricah in v Brezovici so ob discu v Študentskem centru edini, ki so tudi uradno registrirani. Saj jih je še nekaj, ampak delajo, kot radi rečemo, na črno. Zanimivo je, da o njih ni kaj dosti slišati. O teh, ki so tudi uradno priznani, pa slišimo veliko, žal, nič do-

brega. Mladina, da se nespodobno vede, da je pijana, da razgraja in kali javni red in mir. Tako pravijo starejši, tudi tisti, ki so podpisali petico upravi javne varnosti, da je treba disco v Horjulu zapreti.

Znano pa je, to nam je potrdil tudi sekretar občinske mladinske organizacije Rudi Žvegljč,

omaric itd. Posebno mesto v programu IPKO pa zavzemajo samopretočna korita za prašičerejo. Dvoetažni boksi za prašiče se lahko sestavljajo kot lego kocke v poljubnih količinah, hkrati pa omogočajo najsodobnejše avtomatsko krmiljenje, napajanje in emulzija pod prašičjim stojiščem onemogoča vsak smrad. Tako je mogoče v tako sodobno urejenem hlevu kositi, saj ni nikakršnega smrada. Ta program ima velike možnosti in v Ihanu na naši znani farmi so zadevo že pohvalili. Z ihansko farmo v IPKO sploh tesno sodelujejo, saj so tamkajšnji strokovnjaki za živinorejo svetovnega slovesa in lahko njihove navjete v proizvodnji v Podpeči s pridom uporabijo.

Podpečani bodo sedaj izdelali ustrezno opremo za Mercatorjevo farmo v Bosanski krajini. To bo naložba, ki je vredna po predračunu več kot 150 milijonov dinarjev. Dogovarjajo pa se še z nekaj interesi. Precej kmetijske opreme so tudi že izvozili: v Nigerijo, nekaj v SZ:

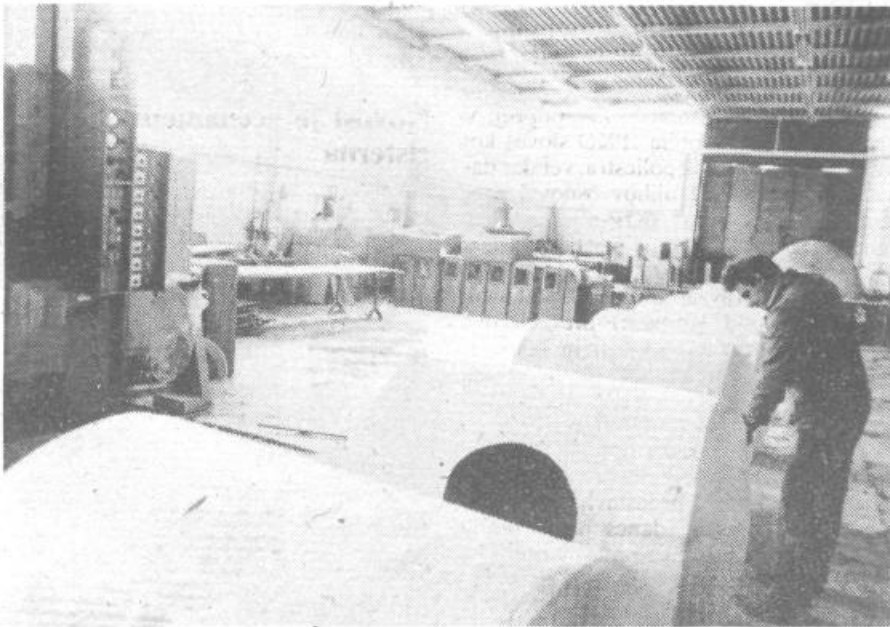
Težava pri izvoznih usmeritvah pa je v nesorazmerju med domačimi cenami in cenami na svetovnem trgu. Kilogram poliestra stane pri nas 70 dinarjev, v Avstriji pa stane le 20 šilinov. Potem je seveda zelo težko konkurirati in tudi uspevati na svetovnem trgu. V IPKO povedo, da bi morali izvažati za ceno, ki bi bila več kot polovico nižja kot naša prodajna cena in tudi znatno nižja kot pa proizvodna cena in to kljub vsem izvoznim spodbudam. Zato skušajo v IPKO predvsem sodelovati v različnih celovitih ponudbah naših firm v tujini, kjer lahko potem vendarle finančno »vzozijo«. Tako nekaj posredno izvažajo, predvsem pa pomeni proizvodnja v Podpeči posredno preprečevanje uvoza. Veliko opreme, ki smo jo doslej uvažali, izdelajo sedaj v IPKO.

Tihomorski čoln iz Podpeči

Kljub neugodnim razmerjem med domačimi in tujimi cenami pa bodo Podpečani poskusili s prodorom na tuje z izdelkom: katamaran. To je plovilo z dvojnimi trupom. Plovilo je kopija tihomorskih plovil in je na zahodnem trgu sedaj velika moda. S takšnim izdelkom so šli Podpečani v Salzburg na sejem in računajo, da bodo le uspeli s prodajo. S poslovanjem firme v IPKO v lanskem letu niso bili zadovoljni. Načrtovali so celotni prihodek v višini 115 milijonov dinarjev, vendar ga niso dosegli. Ustvarili so 101 milijon celotnega prihodka. Delno je prišlo do tega zato, ker so prvič načrtovali za podpeško tovar-

no kot samostojno firmo oziroma TOZD, štrene pa je zmešala tudi gospodarska recesija in zato zmanjševanje naročil. Letos pa računajo, da bodo naredili za 150 milijonov in delavci so prepričani, da jim bo to tudi uspelo, posebej se ker so preusmerili proizvodnjo. Načrtujejo namreč, da bodo ustvarili s proizvodnjo kmetijske opreme 100 milijonov in s poliestrskimi izdelki 50 milijonov dinarjev celotnega prihodka.

»Naša proizvodnja v bodoče in s tem tudi zmanjševanje uvoza in možen izvoz, to vse je odvisno od širjenja tovarne. Rabimo novo proizvodno halo za izdelovanje kmetijske opreme.

Mislimo, da bomo uspeli halo sezidati z lastnim denarjem in le novi prostori pomenijo tudi ustrezno večjo izdelavo. Če hočemo zavirati uvoz in da se stvari pri nas ne bodo ustavljale, ker ne bo uvoza, moramo mi imeti možnost, da izdelamo kar doma potrebujemo. Zato rabimo večje prostore,« pravi direktor Lovro Rogelj.

Stroje naredijo sami

V podpeški tovarni pa imajo težave tudi s kadri. Trenutno je v tovarni zaposlenih 80 ljudi, do konca leta pa jih bo 100. Težave so s posameznimi strokovnjaki, saj gre za specializirano

proizvodnjo, pa tudi nekaj visoko strokovnih kadrov ne dobijo. V IPKO manjkajo kadri še s področja organizacije in priprave proizvodnje (konstruktorji, tehnologi) kot tudi kvalificirani proizvodni delavci (ključavničarji, varilci itd.)

Zaradi specializiranosti proizvodnje se srečujejo v IPKO s težavami tudi pri nabavljanju strojne opreme. Domače opreme za tovrstno proizvodnjo ni in bi morali Podpečani uvažati. Ker to ob sedanjih omejitvah ni možno, morajo izdelovati strojno opremo v Podpeči sami ali pa domačo opremo ustrezno preurejati in prilagajati svojemu proizvodnemu programu. V IPKO

da ti isti starejši do takrat za mladi niso storili ničesar. Krajevne skupnosti oziroma družbenopolitične organizacije v njih navadno menijo, da do storile že vse, če so mladim dovolile, da imajo svoje sestanke v prostorih KS. Potem pa se njihova skrb za mlade neha. Kadar gre za sklepanje o pomembnih stvareh, jih večkrat ne povabijo zraven, kadar se zgodi kaj slabega, pa so vedno krivi le mladi. Kateri mladi, se sprašujemo, saj so vendarle vsi mladi plod določene vzgoje in zgledov starejših, kako vendar naj bodo mlajši slabši od starejših.

Izpostavilo se je torej vprašanje, ali naj disce nasploh zapiramo, predvsem tiste, v katerih se pojavijo neredi?

»Mladinska organizacija stoji na stališču, da discov ne smemo zapreti!« je poudaril Rudi Žvegljč. »Raje se zavedajmo, da je mladina sita sestankovanja, da sestankom ni naklonjena, da mladih torej s samim vabilom na sestanek ne bomo pridobili. Mladim moramo, da se vključijo v dejavnost ZSMS, ponuditi še kaj več. In tisto več so koncem koncev tudi plesi, glasba. Z zaprtjem oziroma prepovedjo te vrste dejavnosti ne bomo storili nič dobrega, čeprav jih je veliko, ki samo v tem vidijo izhod. Rešitev je v večji odgovornosti mladinske organizacije v krajevni skupnosti, ki to vrsto dejavnosti razvija, tako do mladih kot tudi do sebe. Seveda pa ni dobro, če se dejavnost mladinske organizacije zoži le na organiziranje teh dejavnosti, ki so sicer dober način pridobivanja mladih.«

Če bi bilo v občini, v mestu in tudi nasploh več klubov, več prostorov, kjer bi se mladi lahko shajali, potem bi morda manjkrat govorili o neredih, o nevzgojeni mladini, saj bi se, kot pravi naš sogovornik, mladi potem zadrževali predvsem v svojem okolju do katerega imajo vendarle pravičen in odgovoren odnos.

Čeprav z mladinskim domom v Ljubljani slabo kaže, nič boljše pa se ne piše posameznim krajevnim skupnostim, v kateri je vedno vse drugo nujnejše kot pa prostori za mlade, se v naši občini le lahko pohvalimo. Krajevna skupnost Trnovo je svoji mladini namenila prostore v sicer stari in zapuščeni hiši, poleg tega pa primaknila še denar za adaptacijo. Mladina s svojim delom in prizadevnostjo že izraža, da je prostore potrebovala in da je hvaležna razumevanju starejših.

N. L. Č

MILOVAN DIMITRIČ